

Чарівні казки

Телесик

ТЕЛЕСИК

Жили собі дід та баба. Вже й старі стали, а дітей нема. Журяться дід та баба: “Хто нашої й смерті догляне, що в нас дітей нема?” От баба й просить діда: — Поїдь, діду, в ліс, вирубай там мені деревинку, та зробимо колисочку, то я положу деревинку в колисочку та й буду колихати; от буде мені хоч забавка! Дід спершу не хотів, а баба все просить та просить Послухався він, поїхав, вирубав деревинку, зробив колисочку. Положила баба ту деревинку в колисочку — колише й пісню співає: — Люлі-люлі, телесику, Наварила кулешику, — І з ніжками, і з ручками Буду тебе годувати! Колихала-колихала, аж полягали вони увечері спати. Встають уранці — аж з тієї деревинки та став синок маленький. Вони так зраділи, що й не сказати! Та й назвали того синка Телесиком. Росте той синок та й росте,— і такий став гарний, що баба з дідом не навтішаються з нього. От як підріс він, то й каже: — Зробіть мені, тату, золотий човник і срібне веселечко: буду я рибку ловити та вас годувати! От дід зробив золотий човник і срібне веселечко, спустили на річку — він і поїхав. Їздить Телесик по річці, ловить рибку та годує діда й бабу, наловить та віддасть — і знову поїде. А мати йому їсти носить. Та й каже: — Гляди ж, синку, як я кликатиму, то пливи до бережка, а як хто чужий, то пливи далі. От мати наварила йому снідати, принесла до берега та й кличе: — Телесику, Телесику! Приплинь, приплинь до бережка! Дам я тобі їсти й пити! Телесик почув: — Ближче, ближче, човнику, до бережка,— це ж моя матінка снідати принесла! Пливе. Пристав до бережка, наївся, напився, віддав матері рибку, відіпхнув золотий човник срібним весельцем і поплив далі рибку ловити! А змія й підслухала, як мати кликала Телесика, прийшла до берега та й давай гукати товстим голосом: — Телесику, Телесику! Приплинь, приплинь до бережка! Дам я тобі їсти й пити! А він чує: — То ж не моєї матінки голос! Пливи, пливи, човнику, далі! Пливи, пливи, човнику, далі! Махнув весельцем — човник і поплив. А змія стояла-стояла та й пішла від берега геть. От мати Телесикова наварила йому обідати, понесла до берега та й кличе: — Телесику, Телесику! Приплинь, приплинь до бережка! Дам я тобі їсти й пити! Він почув: — Ближче, ближче, човнику, до бережка! Це ж моя матінка мені обідати принесла. Приплив до берега, наївся, напився, віддав матері рибку, що наловив, відіпхнув човника і поплив знову. А змія приходять до берега та знов товстим голосом: — Телесику, Телесику! Приплинь, приплинь до бережка! Дам я тобі їсти й пити! А він почув, що не материн голос, та й махнув весельцем: — Пливи, пливи, човнику, далі! Пливи, пливи, човнику, далі! Човник і поплив далі. Змія бачить, що нічого не вдіє, та й пішла до коваля: — Ковалю, ковалю! Скуй мені такий тоненький голосок, як у Телесикової матері! Коваль і скував. Вона пішла до бережка й стала кликати: — Телесику, Телесику! Приплинь, приплинь до бережка! Дам я тобі їсти й пити! А він думав, що то мати: — Ближче, ближче, човнику, до бережка,— то ж мені матінка їсти принесла! Та й приплив до бережка. А змія його мерщій ухопила з човна та й понесла до своєї хати. Приносить до хати: — Зміючко Оленко, відчини! Оленка відчинила, змія ввійшла в хату. Зміючко Оленко, натопи піч так, щоб аж каміння розпадалося, та спечи мені Телесика, а я піду гостей покличу, та будемо гуляти. Та й полетіла кликати гостей. От Оленка натопила піч так, що аж каміння розпадається, а тоді й каже: — Сідай, Телесику, на лопату! А він каже: — Коли ж не вмю,— як його сідати? — Та вже сідай! — каже Оленка. — Він і поклав на лопату руку. — Так? — каже. — Та ні-бо: сідай зовсім! Він поклав голову: — Отак, може? — Та ні-бо, ні! Сідай увесь! — А як же! Хіба так? — та й поклав ногу. — Та ні-бо,— каже Оленка,— ні, не так! — Ну так покажи ж,— каже Телесик,— бо я не знаю як. Вона й почала показувати, та тільки сіла, а він за лопату та й укинув її в піч і заслінкою піч затулив; а сам замкнув хату, зліз на превисоченного явора та й сидить. От змія прилітає з гостями. — Зміючко Оленко, відчини. Не чуть, — Зміючко Оленко, відчини. Не озивається. — От вража Оленка — вже десь повіялась! От змія сама відчинила хату, повходили гості, посідали за стіл. Відслонила змія заслінку, вийняла печеню, та й їдять,— думали, що то

Телесик. Попієли добре, повиходили на двір та й качаються по траві: — Покочуся, повалюся, Телесикового м'яся наївшись! А Телесик із явора: — Покотіться, поваліться, Оленчиного м'яся наївшись! Вони слухають: “Де це?” Та знов: — Покочуся, повалюся, Телесикового м'яся наївшись! А він знову; — Покотіться, поваліться, Оленчиного м'яся наївшись! Вони знову: “Що воно таке?” Давай шукати, давай дивитися, та й угледіли Телесика на яворі. Кинулись до явора та й почали його гризти. Гризли-гризли, аж зуби поламали,— а не перегризуть. Кинулись до коваля: — Ковалю-ковалю, скуй нам зуби, щоб того явора перегризти! Коваль і скував. Вони як почали знову... От-от уже не перегризуть. Коли летить табун гусей. Телесик їх і просить: — Гуси, гуси, гусенята! Візьміть мене на крилята Та понесіть до батенька, А в батенька — їсти й пити, Ще й хороше походити! А гуси й кажуть: — Нехай тебе середні візьмуть! А змії гризуть-гризуть... Аж летить знову табун гусей. Телесик і просить: — Гуси, гуси, гусенята? Візьміть мене на крилята Та понесіть до батенька. А в батенька — їсти й пити, Ще й хороше походити! Так і ці йому кажуть: — Нехай тебе задні візьмуть! А явір аж тріщить. Відпочинуть змії — та й знову гризуть, відпочинуть — та й знов... Аж летить іще табун гусей. Телесик так їх просить: — Гуси, гуси, гусенята! Візьміть мене на крилята Та понесіть до батенька, А в батенька — їсти й пити, Ще й хороше походити! І ці кажуть: — Нехай тебе задні візьме! Та й полетіли. Сидить сердешний Телесик,— от-от явір упаде, от-от доведеться пропасти! Коли це летить собі одним одне гусеня: відбилось — насилу летить Телесик до нього: — Гуся. гуся, гусенятко! Візьми мене на крилятко Та понеси до батенька, А в батенька — їсти й пити, Ще й хороше походити! От воно: — Сідай! — каже та й ухопило його на крила. Та втомилось, сердешне, так низеньконесе. А змія за ним — чи не вхопить його — женеться. Та таки не наздогнала. От гусеня принесло та й посадовило Телесика на причілку знадвору, а само ходить, пасеться. Сидить Телесик на причілку та й слухає, що в хаті робиться. А баба напекла пиріжків, виймає з печі й каже: — Це тобі, діду, пиріжок, а це мені пиріжок! А Телесик знадвору: — А мені? То це вона знову виймає пиріжки та й каже: — Оце тобі, дідусю, пиріжок, а це мені! А Телесик знов: — А мені? Вони й почули. — Що це? Чи ти чуєш. діду, щось наче гукає? — Та то,— каже дід,— мабуть, так учувається. То знов баба: — Оце тобі, дідусю, пиріжок. а це мені! — А мені? — з причілка каже Телесик. — От же таки озивається! — говорить баба та зирк у вікно — аж на причілку Телесик. Вони тоді з хати, та вхопили його, та внесли в хату, та такі раді! А гусятко ходить по двору, мати й побачила: — Он гусятко ходить. Піду впіймаю та заріжу. А Телесик каже: — Ні, мамо, не ріжте, а нагодуйте його! Коли б не воно, то я б у вас і не був. От вони нагодували його, і напоїли, і під крильця насипали пшона. Так воно й полетіло.